

F. t. l. vedr. fiskeri og fiskeopdræt

bundet med eller nødvendig for en lokalitets forvaltning, risikerer at skade bevaringsmålsætningen for lokaliteten, skal planen eller projektet anses for at kunne påvirke denne lokalitet væsentligt. Fortolkningen afspejler forsigtighedsprincippet, som EF-Domstolen har udtalt, at habitatdirektivet bør fortolkes i lyset af, jf. sagen C-117/02, Kommissionen mod Portugal.

Sandsynligheden for væsentlig påvirkning kan ikke blot skyldes planer eller projekter i et beskyttet område, men også uden for et sådant område. F.eks. kan et fiskeri med skrabe- eller trawlredskab have effekter på bundfaunaen, som kan have en afsmittende virkning ind i et nærliggende naturbeskyttelsesområde. På fiskeriets område afhænger det af flere omskiftelige faktorer, såsom vind- og strømforhold, temperatur og risiko for iltsvind, hvorvidt en aktivitet kan ventes væsentligt at påvirke et nærliggende internationalt beskyttelsesområde. Det må grundet ressourcens særlige kendetegn som flydende i hvert enkelt tilfælde bero på en konkret vurdering, hvor tæt på et internationalt naturbeskyttelsesområde, der kan udøves fiskeriaktiviteter, førend der bør foretages en konsekvensvurdering. Det er dog hensigten i alle de relevante tilfælde, hvor der ansøges om fiskeritilladelse eller tilladelse til f.eks. etablering af opdrætsanlæg i nærheden af et internationalt naturbeskyttelsesområde, at foretage en overvejelse af, hvorvidt konsekvensvurderingskravet er relevant.

Til § 10 b, stk. 2

Det følger af stk. 2 i den foreslåede bestemmelse, at miljøkonsekvensvurderingerne af fiskeriaktiviteter kan foretages på foranledning af fødevareministeren.

Det er hensigten, at ministeren i praksis vil kunne requirere eksperter uden for ministerområdet til at varetage den konkrete opgave med gennemførelsen af undersøgelser og afrapportering i forhold til virkninger for lokaliteten. Bestemmelsen går således ud på, at staten er ansvarlig for, at der foretages de fornødne konsekvensvurderinger og tilbyder at afholde udgifterne forbundet med gennemførelsen af konsekvensvurderingerne.

Vurderingen af de påvirkninger, som en fiskeriaktivitet kan have på det omkringliggende miljø, kan være særdeles omkostningstung, og Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri finder, at dette vil være en urimelig byrde at pålægge den enkelte fisker eller anlægshaver, som søger om tilladelse til en given aktivitet i området. Såfremt udgifterne forbundet med gennemførelsen af konsekvensvurderinger skulle påhvile fiskerierhvervet, ville der desuden opstå et problem om udgiftsfordeling på de enkelte aktører.

Problemstillingen kan illustreres ved den påregnelige situation, hvor to fiskere ansøger om tilladelse til omplantning af muslinger i et bestemt habitatområde, hvorefter de deles om udgifterne forbundet med miljøkonsekvensvurderingen, og forudsat at vurderingen er positiv, udstedes der to tilladelser. Efterfølgende ansøger yderligere to fiskere om tilladelse til den samme aktivitet i samme område. Idet der allerede er foretaget en konsekvensvurdering, kan de to tilladelser umiddelbart udstedes på den baggrund. Da fiskeritilladelserne ikke giver en eksklusiv ret til udnyttelse af ressourcerne i det pågældende område, vil de to sidstkommande fiskere således drage fordel af, at de andre kom i forkøbet og betalte for konsekvensvurderingen. Det vurderes, at der ikke vil kunne udarbejdes en fordelingsnøgle, der vil kunne tage højde for denne uhenigtsmæssighed. Problemstillingen synes derfor også mest hensigtsmæssigt løst ved, at staten afholder udgifterne.

Et yderligere argument for, at staten bør påtage sig at betale for gennemførelsen af konsekvensvurderinger, er statens igangværende arbejde med vand- og naturplanlægningen. Dette arbejde, som gennemføres i henhold til miljømålsloven, løber frem til udgangen af 2009, hvor forvaltningsplaner for vand- og Natura 2000-områderne skal være vedtaget.

Det vurderes, at omkostninger forbundet med gennemførelsen af konsekvensvurderinger vil være væsentlig mindre efter, at planerne er vedtaget, idet planerne netop tager højde for de eksisterende aktiviteter, der pågår i de enkelte vand- og Natura 2000-områder. De færdige planer forventes således i høj grad allerede at indbefatte en stillingtagen for så vidt angår aktivitetens påvirkninger for lokalitetens bevaringsmålsætninger. Derved forventes, at der dels vil skulle gennemføres færre konsekvensvurderinger efter at planerne er vedtaget, dels at de vurderinger, som alligevel skal laves, vil kunne tage udgangspunkt i de oplysninger om lokaliteten, som allerede fremgår af den pågældende forvaltningsplan.

Idet udgiftsniveaet for konsekvensvurderingerne på denne måde forventes at blive væsentlig reduceret på baggrund af det arbejde på vand- og naturområdet, som forudsættes gennemført af staten efter en proces beskrevet i miljømålsloven, vurderes det som en urimelig byrde at påføre de enkelte fiskere nu at afholde ganske anseelige udgifter, som inden for en overskuelig periode vil blive væsentlig mindre.

Med bestemmelsens 2. punktum foreslås, at fødevareministeren i de tilfælde, hvor en konsekvensvurdering er en nødvendig forudsætning for en tilladelse,